

Kronieken Effata april 2012

Op 3 april is er wat genoemd werd: een 'kleine' koorrepetitie. Het komt neer op een herhaling in sneltreinvaart van de liederen die in de Goede Week en op Pasen zullen gezongen worden. De liederen van de concerten zijn nu als 'voldoende bekend' verondersteld.

De stuurgroep vergadert op 4/4 om de optredens in Oude Bareel en Bottelare nog eens grondig te evalueren en afspraken te maken voor de komende Goede Week. Alles 'goed doen draaien' klinkt eenvoudig, maar er is toch heel wat heen en weer gepraat voor nodig! In de namiddag zijn de catechumenen met de catechisten en verschillende meters en peters naar de bejaarden in Oostakker geweest. Blijkbaar zitten er heel wat muzikale talenten tussen en Brent heeft met zijn speciale fiets zelfs een 'circusact' gespeeld!

Witte Donderdag: een kapel zoals we ze niet gewoon zijn: 'achteraan' stoelen rond tafels met witte tafeldoeken, met bekers en hosties, met kaarsen en karaffen met water en schalen voor water, alles wat nodig is om een maaltijd te houden.

Een dag van vriendschap, maar ook de dag van het ongedesemde brood in een nerveuze stad Jeruzalem, met mensen die zoeken om de door het volk geliefde Jezus te doden. Maar Jezus geeft Petrus en Johannes een nogal vage opdracht voor het paasmaal: zo komen ze in de bovenzaal met rustbedden terecht.

Recht naar mijn hart: *"God, wij gedenken een mens door wie Gij als nooit tevoren naam hebt gemaakt in deze wereld. We vertrouwen in U!"*

Witte Donderdag is in sommige middens de dag van de instelling van de eucharistie (de eerste mis?) én dus een dag om priesters proficiat te wensen hiervoor. Eucharistie is dan gelijk aan priester. Maar als we naar Witte Donderdag kijken dan speelde dat gebeuren in elk geval niet af in het Latijn en zeker niet met de rug naar het volk! Witte Donderdag gelijkstellen aan eucharistie en priesters is dus niet zo eenvoudig en is feitelijk fout.

Wat speelt zich daar in die bovenzaal echt af? Jezus krijgt het niet gezegd, zijn leerlingen begrepen het niet, ze twisten zelfs nadien nog wie van hen de voornaamste mocht zijn! Daarom stelt hij een symbool in: het beeld van het brood en de wijn die vóór hem liggen.

Johannes heeft zijn evangelie het laatst geschreven, hij heeft dus goed kunnen nadenken, toch spreekt hij niet over het breken van het brood, wel over een avondmaal.

Jezus staat recht trekt zijn bovenkleed uit en begint de voeten te wassen van zijn leerlingen: dat is knechtenwerk! Maar Jezus is toch de heer! Er is alleen het geluid van waaaaaater in het wasbekken van apostel tot apostel. Het wordt teveel voor Petrus: dat is de omgekeerde wereld! Petrus wilde niet gediend worden en Jezus zegt hem: als ik je voeten niet mag wassen hoor je niet bij mij!

Toch is het geen gewone wasbeurt en Jezus vraagt aan zijn leerlingen: begrijpen jullie wat ik gedaan heb? Het antwoord had moeten zijn: *"Ik ben gekomen om te dienen en jullie moeten doorgaan met te dienen!"*

Een symbool is maar een symbool, het kan misbruikt worden. Voeten wassen is zich dienstbaar willen opstellen, en dat is niet in de mode, toen niet en nu niet. Het was geen zaak van hygiëne, geen knechtenwerk.

Brood breken en de beker delen doen we ook vandaag, een kruik water in een bekken gieten ook. Dat is wat Jezus wilde tonen: dienstbaarheid, de handen nat maken, een ander droogt ze af. Veel mensen krijgen geen kans meer om zelf iets te doen, hulpeloosheid is hun deel.

Dus: uw handen in de handen leggen van een ander om ze te laten afdrogen is niet zo eenvoudig, we krijgen er alle tijd voor ... Dat is een enorme ervaring: die kalmte, die hulpvaardigheid, die vriendelijkheid, dat spontane, die overgave.

Dan breken wij brood en delen de beker: de symbolen van zijn machteloosheid die hij ons achterliet. De laatste uren blijven bij, wat hij wilde wat wij deden tussen de wensen van de mensen en de wil van God.

Johannes geeft wél enkele beelden die beklijven: Voorwaar, voorwaar, ik zeg u: de herder is vertrouwd met zijn schapen, de schapen zijn vertrouwd met de herder! Ik ben de goede herder, ik geef mijn leven voor mijn schapen. Ik ben de wijnstok, mijn vader de wijngaardenier, hij snoeit de

ranken weg die geen vrucht dragen, maar verzorgt de vruchtdragende ranken. Hebt elkander lief zoals ik u, geen groter liefde dan uw leven geven voor een ander!

Dan is de beker gedronken, Gods wil is gedaan, het woord is gesproken, Jezus is zijn weg gegaan. Wie mij is toevertrouwd: spaar ze!

Dan verandert het beeld, de grote hostie wordt ter aanbidding voorgesteld op het altaar: *“Heer van hierboven!”*

Wij zijn allen in stilte weggegaan, naar Goede Vrijdag toe.

De kruislieveheer ligt vooraan in de kapel, op een rustbed, met alleen de paaskaars en twee kleinere kaarsen, aangebracht door sterke mensen van ons. Het is Goede Vrijdag, een dag om te luisteren naar het verhaal over die Man van Smarten, veracht en verstoten door de mensen. En toch bad hij tot zijn Vader: *“Ik heb uw naam geopenbaard aan hen die mij zijn toevertrouwd. Ik bid voor mijn mensen, Vader zorg jij voor hen tot ik wederkeer.”*

Het lijdensverhaal, met de bekende uitspraken: *“Openlijk en ten aanschouwen van iedereen heb ik gesproken in tempel en synagoge.” “Waarheid? Wat is waarheid?” “Zie de mens!” “Als je hem vrijlaat, ben je tegen de keizer.” “Ik vind geen kwaad in deze mens!” “Eens geschreven, blijft geschreven!” “Zoon, ziedaar uw moeder!” “Het is volbracht!”*

Dan knielen wij uit eerbied voor die zinloze dood, de paaskaars wordt gedoofd.

Soms krijg ik de indruk, als ik de evangelies lees of hoor, dat Jezus zijn dood zocht, dat hij zijn dood wilde, dat hij ‘martelaar’ wilde worden. Ook voor wie dicht bij hem stond was het moeilijk uit te leggen dat zo’n goede mens, plots uit het leven was weggerukt.

Zocht hij zelf het lijden? Neen, hij hield van het leven. Hij heeft het lijden dus niet gezocht, maar wel heeft hij zijn visioen gevolgd, hij is zijn grote liefde blijven volgen. Wat deed hem het meeste pijn? Dat hij belachelijk werd gemaakt, dat hij bespot werd, dat hij van zijn kleren beroofd werd, dat hij zijn kruis moest dragen, dat hij aan het kruis werd geslagen, dat hij de verstikkingsdood moest sterven? Of dat de mensen hem in de steek lieten?

Zo is hij mens geworden zoals de mensen van vandaag: nog steeds worden mensen bespot, worden mensen op de meest wansmakelijke manier gemarteld. Maar nog steeds zijn er mensen die hun visioen willen waar maken, die het onmogelijke ‘vergeven’ moeten gebruiken.

In de theologie stelt zich de vraag wat er met Jezus is gebeurd tussen zijn dood en zijn verrijzenis. Het antwoord: hij is nedergedaald ter helle: hij is in het nieuws van de dag geweest. Hij is geweest bij mensen die niet weten wat doen, waar anderen hen kapot maken. Het lijdensverhaal is het verhaal van alle mensen die geraakt worden.

Toen er niets overbleef van het goede dat hij gedaan had, lag alles in Gods hand: dan zingen wij: *“Kome wat komt!”* Wij willen Jezus bedanken omdat hij heeft volgehouden.

Daarom vereren wij het kruis met veel, héél veel bloemen.

Wij luisteren naar het leven van Jezus, die steeds op zoek was naar zijn vader, die in zijn woonplaats als een arrogante man werd beschouwd, die er uitgestoten was. Wij bidden bij dit sterfbed en jubelen bij leven: kan dat nog?

Maar Jezus zag God in bloemen, in de wind, in kleinen, in de dood zag hij leven, omdat zo alles wordt voltooid in God. En die noemde hij: Vader.

Ook vandaag delen en eten wij brood, want dan is er vreugde, vrijheid en vrede, in zijn naam. Wij zijn hem indachtig die in leven en dood onze broeder is geworden, die alle kwaad op zich nam, die vroeg te vergeven. Wij bidden om een nieuwe dag na deze donkere nacht. *“Heer van hierboven, als ik misschien niet kan geloven, zonder te zien, geef mij dat ik uw voetstap hoor ...”*

Dan is de beker geledigd tot de laatste druppel: *“Het is volbracht!”*

Wij krijgen één opdracht mee: *“Ga en doe gij evenzo!”*

De kapel wordt donker, enkel de kruislieveheer is nog verlicht.

Paaswake voor Pasen op 7/4. De kruislieveheer ligt nog vooraan in de kapel, maar de bloemen zijn weg, zijn bloemenslingers geworden, er blijft één bloem over. In de kapel heerst een begrafenissfeer, weinig licht, geen bloemen, een kruik met doopwater en de doopvont, de paaskaars is gedoofd.

Wij, mannen van het koor gaan rond de kruislieveheer staan, zonder wippala, zwart, Matteüs 27, 62-66 wordt gelezen, over de angst van de hogepriesters en de beveiliging van het graf. De oude paaskaars, de kruislieveheer hoog boven de schouders gedragen, a capella: *“In paradisum deducant te Angeli, ...”* Het is nacht, maar de nacht is pas echt donker als alle hoop verdwenen is,

dan wordt de nacht echt leeg. Als wij alleen nog met onszelf begaan zijn, dan slaat de leegte en de wanhoop toe. Maar steeds hebben mensen gevochten tegen de leegte. Steeds hebben mensen de zoektocht naar het licht van geloof in een nieuwe wereld, waar Jezus op vertrouwde, aangedurfd.

Wij vragen hem: *"Wees hier aanwezig!"*, de brandende paaskaars, symbool van de levende Jezus wordt binnengebracht, het Bijbelboek wordt terug naar voor gebracht, met een kruik vol water wordt de doopvont gevuld. Het water wordt gezegend, de paaskaars in het water gedoopt. Als er een toekomst is voor deze wereld, dan is het omdat er een man was, die opstond voor mensen die opgeroepen worden om bevrijd te worden, om een volk te worden dat zich verzet tegen alle onrecht. Dan zegent Guido met het nieuwe water, uitbundig en overvloedig, al wie in de kapel is: *"Alleluja!"*

Dan lezen we uit het eerste Bijbelboek, Genesis, over de schepping van het licht, van de zon, de maan en de sterren, van de aarde en de beesten, maar God was nog altijd alleen. Daarom schiep hij uit klei de eerste mens. En God zag dat het zeer goed was: *"Ten dage dat hij maakte, ..."* De nieuwe kaarsen van de menora branden nu ook.

God blijft echter zorgen voor de mensen: Deuteronomium: *"Die mij droeg op adelaarsvleugels ..."* God is met ons begaan, God houdt van mensen: het bewijs is Jezus' leven en zijn verrijzenis. Na het verhaal over de vrouwen die de steen weggerold vonden en die in hun radeloosheid en bevreesd, toch zijn woorden, over verrijzenis op de derde dag, indachtig waren, wordt rood op het berkenkruis vervangen door wit. *"Alleluja!"*

Het was Pasen in de stad, het verhaal eindigt met enkele mensen, die zo ongemerkt mogelijk naar het graf gaan en ontdekken dat het leeg is.

Vroeger op Sacramentsdag ging de processie met het H. Sacrament uit: de fanfare vooraan, de harmonie achteraan. Iedereen die katholiek was, ging mee: de misdienaars, de plechtige en de eerste communicanten, de burgemeester, de notaris, de apotheker en de commissaris. Meenden ze het? Ja, natuurlijk. Zoals de joden die dachten dat hij de wereld zou veranderen en dus 'Hosanna' riepen. Maar toen bleek dat niets veranderde, vergaten ze hem snel. Kijk vandaag in de katholieke wereld, waar men kerken sluit en de opmerking komt: *"Het werd tijd!"*

Op korte termijn zal dat wel waar zijn, maar een klein detail kan alles op zijn kop zetten, bijvoorbeeld een Goede Week, door de overstap te maken naar een man die zich op zijn knieën zette om voeten te wassen. Die zei: *"Blijf elkaar vasthouden!"*

Commentaren over Pasen en verrijzenis spreken over een 'ongeloofwaardige realiteit'. Mensen kunnen niet geloven in opstanding, tot ze merken dat het wél mogelijk is. Dat opstanding te maken heeft met zorgen dat mensen opstaan, door mensen op te heffen, door te zeggen: *"Je bent de moeite waard!"* Daarom moeten we doorgeven dat God van mensen houdt, dat de dood niet het einde is, want ook wij zijn van de grond opgestaan! Om dat te blijven geloven, nodigt hij ons uit: *"Zet brood en wijn op tafel, en deel, krijg weer vertrouwen in elkaar!"* *"Zolang er mensen zijn op aarde!"* Daarom branden nu alle kaarsen en alle lichten, nu is er volop licht!

We delen de paasboodschap: Vrees niet en vrede zij met u! We delen brood en wijn en krijgen een kaars met het aandenken, de geloofsbelijdenis én het slotgebed. Alle lichten worden dan gedoofd en het paasvuur wordt doorgegeven: *"Licht dat ons aanstoot in de morgen!"*

Het koor wil nog een speciale dank, groet en wens brengen aan de mensen: *"May the road rise to meet you!"* een oude Ierse zegenbede.

Dan wordt de Godslamp aangestoken met het vuur van de paaskaars. Daar wordt het vuur bewaard, de paaskaars kan dus gedoofd worden. Nu mogen we deze 'goede' week afsluiten met een plechtig kruisteken en 'dat een nieuwe wereld komen mag'. Zalig Pasen!

Er is uiteraard, naar goede Effatagewoonte, nog een receptie na de paasviering, waar paaseitjes zeker niet mogen ontbreken!

Effata zingt op Pasen (8/4) in de gevangenis. Het klinkt vanzelfsprekend, maar dat is het niet! Breng maar eens 27 zangers op een hoogdag samen, mét Guido als koorleider en Filip aan de piano. Dat is inderdaad niet vanzelfsprekend maar evenmin is het eenvoudig om meer dan 60 mannelijke en vrouwelijke gevangenen samen te brengen om rustig Pasen te vieren. Ook pater Johannes, de provinciaal, komt meevieren en meeluisteren. Achteraf bedenk ik hoe verschillend de vieringen van gisterenavond en deze, geleid door pater Ives, wel zijn. Ik voel niet dezelfde emotie, de teksten zijn hol en vaag, het echte is weg. Toch gaat het hier ook over Pasen.

Maar in zijn homilie raakt Ives de juiste toon: het is vandaag feest voor allen die hun steun kwijt zijn. Goed nieuws is het dat we niet op de aarde kunnen steunen, want alles waar ik in mijn leven op steunde, dat zijn valse goden. Geld, mijn auto of een huis geven geen vaste grond. Familie, relaties, vaste vrienden, man, vrouw, die zijn niet God. We kunnen hen verpletteren, hij/zij kan mij niet blijven dragen. Dan komt er angst, onzekerheid, jaloersheid, je kunt je vrouw verliezen, je geld op de beurs kwijtraken, je huis kan afbranden. Of erger nog: zie wat er gebeurde in Brussel: je doet je werk en je leven is voorbij, door geweld van een ander.

In het evangelie dat gelezen werd (Johannes, 20, 1-9) staat: "*Johannes, de andere leerling, zag en geloofde.*" Dus: geloof is de vaste grond, geloof overtuigt ons van de werkelijkheid die we niet zien. Leef dus voor het hemelse, wetend dat we familie zijn van God, door het doopsel, vandaar de vernieuwing van onze doopbeloften. Maar God is geen 'happy bompá': hij vraagt wel degelijk dat er in ons leven geen plaats zou zijn voor angst, onzekerheid en jaloersheid.

Wij zingen: "*Ubi caritas et amor, Deus ibi est!*" én, het is toch Pasen: "*Hosanna, hosanna!*", maar evengoed over de steppe, die zal lachen en juichen, als het water stroomt. Over de dode die zal horen, nu leven en opstaan en ons zal wenken, en wij zullen dan leven!

Van 9/4 tot 12/4 gaat Effata (toch zij die meewillen) op groepsreis naar Oostduinkerke in de jeugdherberg 'De Peerdevisser'. Bedankt Sylvie en Tom voor de goede organisatie, voor al het voorbereidende werk en al de documentatie, voor de reservaties en de vriendelijke ontvangst. Bedankt, lieve mensen van de jeugdherberg, voor jullie zorgen en het lekkere, overvloedige eten. Bedankt al wie achter de schermen meewerkte, iets voorbereidde of voor ons zorgde. Bedankt, jij die er bij was, met al die kinderen. Bedankt voor de openbaring van zoveel geheimen!

14/4: eerste zondag na Pasen. Johan VH verwelkomt de gemeenschap met het verhaal over de manier waarop hij leven op aarde verklaart: het wetenschappelijke verhaal of het geloofsverhaal? Maar in elk geval moeten we nadenken over leven en dood!

Het licht van de paaskaars werd bewaard aan de Godslamp, vandaag keert het terug naar de paaskaars: de viering kan beginnen.

Bij Effata herdenken we onze overledenen niet in het koude en gure november, wel nu onmiddellijk na Pasen, in het vertrouwen dat God bij ons is.

Bernadette en Nicole hebben de woorddienst op zich genomen. Vandaag, één week na Pasen zijn we weer samen, de verhalen en de liederen zijn nog in ons geheugen, maar in feite worden we elke week opnieuw uitgenodigd verrijzenis te vieren. In deze week na Pasen is dit nog duidelijker, maar toch is geloven niet altijd gemakkelijk. Denk aan het verhaal van Thomas, die niet kon geloven zonder te zien, of aan het lied van Witte Donderdag: "*Heer van hierboven, als ik niet kan geloven zonder te zien! ...*", een mooie inspiratie voor geloven als wij het moeilijk hebben.

De apostelen zijn stil geworden, na het lezen van het evangelie worden wij ook stil. Zo stil als de grote stilte enkele weken geleden voor de kinderen die stierven in het busongeluk in Sierre. Iemand, een kind nog, had het daar moeilijk mee, want toen zijn vader stierf, was er géén stilte gevallen.

Daarom herdenken wij hier mensen die ons zijn voorafgegaan, veraf of dichtbij, en ook voor mensen voor wie geen stilte viel.

Herman leest het evangelie (Johannes 20, 19-31), het verhaal over Jezus, die verschijnt aan de apostelen en het ongeloof, dat geloof wordt als hij gezien heeft, van Tomas Didymus: "*Zalig die niet gezien en toch geloofd hebben.*"

Nu leest Nicole teksten uit liederen die ons bekend zijn en twee communicanten steken bij de muur aan het kruis telkens een kaars aan, tot alle kaarsen branden en wij stil en ingetogen onze groet aan een overledene, dichtbij of veraf, bekend of onbekend, en ditmaal ook bemind, aan de muur hebben aangebracht.

Het grote tafelgebed (202) gelezen, het Onze Vader, de vredeswens, communie, samen delen. In de bezinning wordt het duidelijk: *Pasen gebeurt nog steeds!*"

Er wordt gedankt: voor de mooie dagen aan zee en voor zij die dat alles mogelijk hebben gemaakt, Sylvie en Tom. Voor Bernadette en Nicole voor deze mooie viering. Maar we bidden ook mee voor confraters redemptoristen in Zwitserland, die opgenomen zijn in het ziekenhuis, terminaal, om hoop en vertrouwen. We bidden om mensen te worden die getuigen van het paasgeloof: dat onze God een God van liefde is.

Héél in het kort spreekt Walter VW nog over de kans die ons geboden wordt om geassocieerde te worden in de Sint-Clemensprovincie via een jaartraject om te begrijpen of dit onze roeping is binnen de kerk met de redemptoristen.

Het is Gevi: dus is er melkbrood en kramiek bij de koffie en napraten over 'de zee' en de vakantie. Heb je de foto's al gezien?

Derde paaszondag (21/4). Frans C verwelkomt de gemeenschap: buiten is het maar guur weer, maar wij komen samen om ons te verwarmen aan elkaar en te luisteren naar Gods woord. Spijtig genoeg wil de paaskaars niet branden, maar zo gaat het ook, er is al licht genoeg!

Vandaag lezen we in het evangelie een der verhalen over de verrijzenis van Jezus. Het verhaal staat in Lucas (24, 35-48), maar de verhalen spreken elkaar bij de verschillende evangelisten tegen. Ze geven trouwens ook niet de feiten weer zoals wij die met onze rationele hersenen verwachten: er wordt niets gezegd over hoe het precies gebeurde, wie er bij was, ...

Let maar eens op als iemand een verhaal vertelt over de oorlog en hoeveel joden zijn ouders gered hebben van deportatie: vanmorgen waren het er drie, morgen kunnen het er vijf zijn. Is dat aantal belangrijk? Neen, wat telt is dat iemand zijn leven gewaagd heeft voor een ander!

Zo is het ook met het verrijzenisverhaal: het is bedoeld om indruk te maken. Er wordt niet verteld hoe het gebeurde, maar het verhaal dient om een boodschap te geven. Die boodschap is dat God trouw is over de dood heen, dat hij verbonden is met mensen ook als dat moeilijk is, dat hij niet verloren laat gaan het werk van zijn handen.

In die verre tijd was 'verrijzenis' geen probleem, behalve voor hen die van Jezus iemand speciaal wilden maken. In de tijd van Lucas waren er meerdere christelijke sekten, Gnostici, Manicheeërs: ... die Jezus als zoon van God en Jezus als mens niet uit elkaar hielden en daarom Jezus van in het begin als God beschouwden.

Daar reageerden de evangelisten tegen. Voor hen is Jezus géén spook, hij is gewoon een mens, hij zegt: *"Zie de wonden in mijn handen!"* De apostelen hebben het daar wel moeilijk mee. Twee leerlingen, die juist terugkeren van Emmaüs, discussiëren over Jezus, ze stellen vast dat Jezus een echte mens was, wel willen ze aan iedereen vertellen wie Jezus was en terwijl ze vertellen hoe ze hem hebben herkend, gebeurt dit: Hij staat plots in hun midden en zegt: *"Kijk naar mijn handen en mijn voeten, ik ben het zelf, ik ben géén geest!"* Hij eet zelfs een stuk gebakken vis met hen mee!

Gewone mensen hebben aan Hallelujaverhalen niet veel. Een theologiestudent in Amerika trok, nadat hij priester gewijd was naar Peru om er te werken bij arme boeren. Terug na vijf jaar vertelt hij hoe gelukkig hij daar is, maar ook dat hij met al zijn studie daar niets kan doen. *"Mijn mensen",* zegt hij, *"hebben al zoveel problemen, zij hebben niets aan onze mooie verhalen, maar zij identificeren zich wel met de lijdende Christus. Zó beleven zij de Goede Week".* Horen wij daar niet Eric Grouloos spreken?

Of ook: bij de Polen is 'Christus op de koude steen' te vinden in heel veel huizen, dat beeld van de lijdende Jezus, geboeid, gegeseld, met doornenkroon, is daar het meest in trek. Als de mensen daar moe en afgepeigerd na hun werk thuiskomen, vinden zij troost bij dat beeld 'op de koude steen'.

Zo zien ook de evangelisten het: Jezus komt niet in al zijn glorie, hij komt wel met al zijn wonden, zij doen veel moeite om dat beeld te vereenzelvigen met de lijdende Christus.

Voor hen was het al moeilijk om te geloven in Jezus. Voor ons is het óók moeilijk om te geloven in een God die er niet voor zorgde dat ónze kinderen niet in die autobus in de tunnel zaten. Een God die er niet voor zorgt dat er niet bij ons, maar, als het dan toch moet, bij de geburen ingebroken wordt.

Wij zien God wel als een goede vader of moeder, zo je wilt, die voor ons zorgt, die van ons houdt. Maar die ons vrij laat om met een mes te spelen, zo dat we ons kunnen kwetsen!

Eén conclusie: Geen Pasen zonder Goede Vrijdag!

Maar wij keren hier terug naar Witte Donderdag en dekken de tafel voor de maaltijd van brood en wijn.

Caië leest de bezinning, heeft ze geen last met de laatste woorden ervan, ik in elk geval wel: *"Iedere keer dat we kiezen voor elkaar in plaats van tegen elkaar, maken we Gods onvoorwaardelijke liefde zichtbaar!"*

Wij hebben gedankt dat iedereen er weer bij kan zijn, gedankt voor deze warme gemeenschap, gedankt dat God naar ons toegekomen is. Bid samen met ons voor een vrouw, die na lang lijden, nu ook nog in de 'Oncologie' is opgenomen.

De koorrepetitie is uitgesteld, dus zingen we maar iets enthousiaster op de Effataviering van 28/4, vierde paaszondag. Voor Elien is planning alles, maar soms loopt die wel eens door elkaar. *“Maar mijn zaterdagavond ligt vast”*: zo verwelkomt zij de Effatagemeenschap.

Het thema van vandaag: het is de zondag van de ‘schone’ pastoor. ‘Pastoor’ begrijp ik nog, dat zal wel ‘pastor’, de herder zijn! Maar ‘schone’? Wel, als je naar het Grieks vertaalt, wordt die ‘Goede herder’ een ‘καλός ποιμην’ of ‘βοσκός’ en is een andere vertaling van ‘καλός’ niet ‘mooi’? Een ‘mooie pastoor’ dus.

Van die goede herders zijn er vandaag nog weinig, maar wij hebben er wel een romantisch beeld van. Een man, op zijn staf geleund, met een deken over de schouder of over het hoofd, naar de zon kijkend én naar de schapen: een mooi romantisch beeld. In de romantiek was de natuur iets om meester over te blijven, niet om er van te genieten. Maar in de cultuur van het Midden-Oosten is de herder toch een beeld dat overweldigend is.

Een samenvatting van die gedachte vinden we in psalm 23 in de ‘Jubilate’: God is de herder die waakt over mij!

Maar hoe staat het echt in psalm 23: lees rustig even die psalm in het Boek de Psalmen.

Soms klagen grootouders eens: ze hebben ons toch wat wijsgemaakt, jonge mensen hebben het zoveel gemakkelijker! Neen, iedereen zoekt een herder die hij kan vertrouwen, die het goed met je meent. En hoeveel dergelijke herders hebben jonge mensen wel, geen reclame, geen vraag naar wat heb je gedaan, waar ben je geweest, wat heb je gezien, heb je dat al? Blijf je uit tot twee, drie uur ’s nachts?

Zijn er echt veel herders waar ze van zeggen: als jij het zegt, dan zal het waar zijn? Zo iemand wil Jezus zijn, iemand waar je naar opkijkt, iemand die je vertrouwt! Wij lezen het evangelie volgens Johannes 10, 11-16, het verschil tussen de goede herder en de huurling.

Dát wenst Guido ons van harte: een of twee herders (of herderinnen), die je zo vertrouwt, dat je ze mag geloven, dat je contracten niet in de kleine lettertjes moet herlezen ... Als we als gemeenschap zulke herders willen hebben, is er maar één mogelijkheid: zélf goede herders te zijn. Dat de gemeenschap niet moet vrezen dat je in je eigen belang spreekt, dat je herder voor de anderen zijt!

Deze zondag is ook roepingenzondag. Al meer dan 20 jaar zijn er pogingen om duidelijk te maken dat elke christen geroepen is, dat elke christen zijn opdracht moet ontdekken binnen de gemeenschap. Als je het laagje er af krabt, vind je weer: ‘Wij zoeken nieuwe priesters!’ Op zich is dat een goede zaak, want elke gemeenschap heeft recht op iemand die de groep ‘voorzit’, op iemand die samenvat wat het beste is.

Maar je kunt je vragen stellen als de ‘firma’ steeds hetzelfde beeld heeft van de ‘leider’. Op het einde van het verhaal is iedereen het beu gemaakt!

Want vooreerst wordt er steeds weer opnieuw gezegd dat wij allemaal geroepen zijn als Christenmens, tenzij als je geen man zijt en niet celibatair wil leven. Ten tweede is men binnenkerkelijk zo met de eigen situatie bezig, dat men niet meer in termen van gemeenschap kan denken.

Zijn wij gist in het deeg? Gist op zichzelf is helemaal niet smakelijk! Zijn wij zout in het deeg? Zout alleen is niet lekker. Wij moeten ons dus bezig houden met het deeg: herder zijn voor de gemeenschap. Want zegt Jezus niet uitdrukkelijk: *“Ik heb nog andere schapen, die niet tot deze kerk behoren, daar moet ik ook voor zijn: God is mijn herder, aan hem kan ik mij toe vertrouwen.”*

Huub Oosterhuis heeft minstens drie hertalingen gemaakt van psalm 23: *“Jij mijn herder? Niets zal mij ontbreken!”* In die geest hebben wij gebeden voor het vrijwilligersteam dat in Essen werkt met en voor broeder Willy, voor een jongen wiens papa gestorven is en alleen op school zijn verhaal kwijt kan, voor een tante die haar zieke echtgenoot verzorgt, voor onze plechtige communicanten, voor een vriendin bij wie een levensbedreigende spierziekte is vastgesteld.

Om voor elkaar goede herders te zijn, want dat is niet gemakkelijk, zie maar naar Jezus!

Hebben jonge mensen het gemakkelijker, of toch moeilijker? Wij kunnen maar goede, betrouwbare herders (trachten te) zijn ...

Wouter, maandag 30 april 2012.